

Júlia Boldú Morell (Curs 2013-2014, 1rA)

EL MEU DRAC I JO

Puff era un drac màgic que vivia al fons del mar, però tot sol s'avorria molt i volia sortia a jugar. Un dia que vaig voler anar a passejar per la vora del mar, vaig sentir una veu que cridava el meu nom. Resulta que aquest drac, en Puff, estava buscant un amic per a poder jugar i explorar, el més profund del mar, junts. Des d'aquell dia, faig els deures com un llampec, i a corre-cuita vaig amb el meu amic, a fer un descobriment més.

Un dia vam decidir fer una excursió per les parts poc profundes de l'Oceà Índic. No esperàvem descobrir res perquè aquell indret ja l'havíem recorregut moltes vegades, i us puc assegurar que era preciós. Ens vam emportar un entrepà d'algues amb plàncton per dinar, i una càmera de fer fotos. Tot nedant vam saludar a la Rita, la balena que vam salvar feia uns mesos, i que, per sorpresa nostra, estava embarassada. Va ser un matí molt productiu perquè en Puff em va ensenyar a classificar totes les roques de l'oceà. Després de recórrer un bon tros de camí ens vam asseure al costat de la cova del cranc Quirc per fer-li una visiteta i així poder dinar amb ell. Mentre xerràvem vam sentir un plor suau i agut. Ens vam mirar i vam decidir trobar i ajudar a aquella bestiola que no estava tenint el seu millor dia. Seguint el soroll dels seus somics vam poder descobrir un petit peix-pallasso, que s'amagava darrera de la cova d'en Quirc. Preocupats, vam preguntar-li, de seguida, què era el que li passava. Ens va explicar que havia sortit a buscar una mica de menjar i en voler tornar no havia sabut desfer el camí. El problema més greu era que no podia deixar gaire estona sola la seva anemone. Com que en Puff i en Quirc es coneixien perfectament aquella zona, vam dir-li que l'ajudàriem a trobar la seva llar. Amb algunes indicacions que ens va donar el peix-pallasso, que per cert es deia Roc, els dos experts van emprendre el camí. Tot buscant, hi havia una cosa que no em deixava de rondar pel cap, una pregunta que sempre m'havia fet i mai ningú no me l'havia sabut respondre: per què els peixos-pallassos viuen cadascú amb una anemone? No m'ho vaig pensar dues vegades, era la meua oportunitat per saber, d'una vegada per totes, quin era el motiu.

- Doncs mira, Adela, -va començar en Roc- tots els peixos-pallasso necessitem un lloc per viure. Elles ens protegeixen dels nostres depredadors i ens donen una mica d'aliment, a canvi, nosaltres mantenim allunyats els intrusos i les empolainem, netejant-les de paràsits.

- Però les anemones, amb els seus tentacles, et fan mal si les toques!- vaig deixar anar, sense entendre-ho.

- Doncs sí, tens raó; les anemones tenen un fibló que et pot arribar a matar. Resulta que nosaltres tenim una capa mucosa que ens recobreix la pell i ens fa immunes a aquest fibló. Abans d'instal·lar el nostre domicili allà, el que fem és una dansa una mica complicada, fregant

suaument els seus tentacles amb diferents parts del cos fins que s'acostumin a cadascú de nosaltres, al seu nou inquilí- va dir en Roc-

- Quina passada. Ara ja ho entenc tot!- vaig exclamar contenta-

Xerrant i xerrant vam arribar fins l'anemone d'en Roc. Es deia Pamami i se la veia molt preocupada. Quan va veure al seu company, els seus tentacles van passar d'un color pàl·lid i pastel a un de brillant i lluminós. Tots vam estar molt contents que en Roc hagués trobat la seva llar. Estàvem tan contents que ens van convidar a berenar i ens van dir, tot just quan marxàvem, que ja esperaven amb candeletes que tornéssim algun altre dia.

Havia estat un dia intens: havíem ajudat a un peix-pallaso a trobar casa seva, havia descobert, finalment, el motiu pel qual aquests peixos vivien amb anemones, i ja sabia classificar les roques de l'Oceà Índic. Això sí, vaig arribar a casa esgotada. A l'hora de posar-me al llit, no vaig poder evitar que un gran somriure aparegués als meus llavis, vaig recordar el dia que vaig conèixer a en Puff, una de les millors coses que m'han passat en tota la vida. Amb ell, tots els dies al seu costat van ser per recordar, perquè mai vaig tornar a casa, sense haver après alguna cosa més, que no sabia quan havia sortit a corre-cuita per anar a explorar amb el meu millor amic.